

Баба Краса ни разправяше, че дяволътъ под-
мамилъ дрѣна да цѣвне най-рано отъ всички дър-
вета и, като се похвалилъ, че това дърво е не-
гово и че най-рано неговата овошка ще даде плодъ
на земята, Дѣдо Господъ се подсмѣлъ на хвалбата
му и проклетъ дрѣна. И затова дрѣннитѣ зрѣятъ
най-късно сега. А макаръ и дяволско дърво да е
дрѣнътъ, хората сж го избрали да си наричатъ
щастieto съ неговитѣ цвѣтни пжпки, защото тѣ сж
благословени отъ Бога. Въ приказката се казваше
още, че колкото дрѣновитѣ пжпки сж по-добрѣ на-
пжпили — толкова по-голѣмо щастие ще бжде въ
кжщата, гдѣто се внесатъ.

И за туй още въ зора врѣстници отъ мах-
лата тръгваме да диримъ най-напжпилъ дрѣнъ изъ
гората.

Ни студъ, ни снѣгъ можаха да ни спратъ.
... Снѣгъ до колѣнѣ, балканътъ глѣхналъ въ
мѣгла; храститѣ край коларския пжтъ сж натег-
нали отъ скрѣжъ; дървесата окичени съ ледени
висулки, снѣгътъ скрипти подъ стжпкитѣ ни, а ние
се катеримъ по стрѣмнини и диримъ дрѣнъ. Азъ
прѣвъ зърнахъ надъ една скала въ припѣка дрѣнъ.
Мълкомъ се отдѣлихъ отъ другаритѣ. Кога се при-
ближихъ, очитѣ ми свѣтнаха отъ радостъ. Дрѣнътъ
бѣ привилъ грани отъ пжпки. Подъ скалата про-
пасть, ала азъ не се стрѣснахъ. Въ мигъ се отзо-
вахъ на скалата. Едно подхлѣзване — и въ про-
пастьта! Но за това азъ и не мислѣхъ. На бърже.
накастрихъ цѣлъ снопъ клонки и като ги прѣвѣр-
захъ съ приготвеното си лико, изправихъ се да си
отдѣхна и да видя другаритѣ си. Тѣ не се виж-
даха. Азъ имъ извикахъ колкото гласъ държи-